

1985. A LENDA. CAPÍTULO 5

“O primeiro tesouro. A fonte cristalina”

Por: **Álvaro Díaz Vidal**

“*Varu Camawey*”. *Histórico campista de Melide. Ons*

Espertei a media mañá con algún que outro grasnido *Camawuayano*, e abrí a cremalleira da miña tenda canadense azul. Ao contrario que a noite anterior, todo era claro, os raios do sol entrelazábanse nun enmarañado bosque de altas árbores con centos de ramas, nas que os paxariños cantaruxaban unha continua melodía ao unísono e unha suave brisa mariña acariñaba a miña adurmiñada pel. O cheiro da madeira queimada e das fumegantes cinzas nocturnas, bañábao todo.

A tribo estaba activada e dende a porta daquela tenda, puíden observar as 15 – 20 tendas como a miña alí radicadas, e as fogueiras que á noite anterior non analizara ben; estaban compostas por un semicírculo de pedras perfectamente colocadas feitas de cachotería *Camawuyana* de non menos de 50 cm. de alto polo diámetro dunha grella da época, que todas tiñan incrustadas a media altura.

Tamén puíden observar tendais con vistosas roupas de cores como o arco da vella, e hamacas voadoras mecíanse coa súa propia existencia..., ao fondo de todo este escenario unha cor turquesa, máis digna doutro planeta que deste, tinguía unhas augas cristalinas dunha máxica praia formando o infinito marco daquela composición irreal.

Os meus novos amigos estaban dispersos por aquel lugar. Todos tiñan ben delimitadas as súas funcións, uns limpaban o entorno un pouco desordenado da noite anterior, outros dirixíanse en grupo, non sei a onde, portando garrafas e botellas baleiras. Podía escoitar un pequeno eco ao lonxe, o son dun

machado tronizador de madeiras, coma o pica pica dun paxaro carpinteiro. Era coma un pequeno circo de pulgas mariñas, na que cada compoñente tiña a súa función.

Sen saber que facer, aturrullado por tanta información entrando na miña mente, alí quedei, deixando que o presente se seguira manifestando...

- Varu!!! – Grandullón e o sorrinte Cuchillo men, reclamábanme.
- Que tal durmiches?
- Xenial, troncos.
- Vente con nós, colle ese par de garrafas, imos á fonte por auga para cociñar e lavar os pratos.

Así foi, era o mínimo que podía facer para colaborar con aqueles chicos pola súa xenerosidade. Dirixímonos por un sendeiro de “a un” que transcorría por un acantilado duns 20 m. de altura, paulatinamente baixaba ata somerxerse no mar apracible e tranquilo, que cun pequeno vaivén, aloumiñaba as rochas daquela paraxe. Despois duns minutos puíden escoitar xocosas risas, acompañadas de mesturadas charlas ao final do camiño. Xa na orella, unha frondosa e verde árbore xeraba unha cúpula natural sobre a fonte potable de auga cristalina..., que no mar desembocaba (era o único lugar con auga potable, “*o primeiro tesouro*”, sen ela nada sería posible).

Os que alí estaban, saudaban a Grandullón e ao Cuchillo men, ao que eles respondían igualmente, finalizando co perenne sorriso. Eu apoiei as garrafas onde eles apoiaran as súas, esperando a súa quenda de enchido nunha inexistente cola, fixándome moi ben onde poñía os meus pés, pois o solo era moi irregular e formado por grandes rochas de mar; puíden acomodarme nunha delas e observar con detemento a fonte. Era un cano de 5 cm. de diámetro, a media altura, que regalaba abundante auga, sombreada por aquela árbore.

Procedín á espera da miña quenda, mentres... puíden deleitarme coa idílica visión da bronceada pel daquela serea, contorsionando todo o seu corpo espido, sorrinte, bañándose sen ningún pudor, facendo do natural un arte e, dos meus prexuízos, unha miseria.

Non sen un pouco de estrañeza, apartei a mirada daquel cadro impresionista e dirixíndoa cara ao leste, directo ao mar, todo se complicou aínda máis..., as irmáns daquela serea, xa bañadas anteriormente, dispersas por aquelas rochas, sentadas cunha toallíña nas súas nádegas, secaban os seus corpos ao sol. Longos cabelos mollados, cepillos dourados, cremas, aceites varios. Era unha emboscada dos sentidos para o imberbe renacido, non estaba preparado para tanta beleza en tan pouco tempo, eran realmente sereas e existían...

Non quería ser indiscreto, pero aquel elenco superábame. Parte delas eran as mozas coas que pasar toda a noite anterior.

Non comprendía como o natural podía ser tan innato para elas e comecei a darme conta do ignorante que era, dos complexos herdados e do longo camiño que quedaba por percorrer... En resumo, fíxense máis pequeno do que era.

Nese preciso instante, Grandullón emitiu un daqueles berros: - Camaaaweeeyy!!! E choutando de rocha en rocha, cal orangután, puxo os seus engurrados e peludos figos, a un palmo do meu nariz, o que obrigoume a un rápido movemento, do mellor dos *ninjas*, co conseguente susto e rotura do máxico momento (movemento que repetiría no futuro en máis dunha ocasión). As risas mesturáronse, e o “orangután” dun chimpoteuse debaixo daquel frío chorro de auga que da fonte manaba e a serea abandonara para pasar ao posterior secado de irmás, como unha máis.

Mentres, Grandullón berraba e arquexaba, retorcéndose coma un lagarto baixo aquel cano, e Cuchillo men, sen parar de rir, como tiña por costume, fabricaba cheirentos artefactos fumables que compartía con todos os que quixeran. Finalmente tod@s e cada un dos alí presentes, fóronse tapando coas súas roupas varias, vistosos vestidos, saias, chalecos, fulares,..., ricos olores; colleron as súas cheas garrafas de fría e transparente auga e comezaron a desfilar por aquel sendeiro, camiño arriba, digno da máis famosa pasarela, despedíndose das súas máis sensuais formas.

Aquela fonte parecía ser o laboratorio onde as miradas entrecruzábanse, e o estudo das anatomías e as almas forxábase, tatuando as mentes coa ilusión de que algunha daquelas sereas douradas, nun movemento de despiste dos seus cerebros, sentira por un segundo a décima parte do que un sentía e desexaba nese preciso instante.

- Varu, dúchaste? – Increpou Grandullón
- Non. - Respondín timidamente. - Estou limpo.
- Dúchate, coño!!! – Graznou.
- Hoxe non, mañá..., mañá... – Foron as miñas últimas palabras

Recollemos as garrafas cheas e fixemos o camiño de volta. De regreso, na zona compartida das nosas tendas, coma un salón natural co lume aceso por un irmán, botamos nun capacho negro, parte da auga recollida, onde lavamos os pratos e cubertos do día anterior; seguidamente aclarámolo todo nunha bañeira granate con perfecta e limpa auga, facéndoo escorrer todo nunha caixa de peixe de madeira que, totalmente pulida e limpa, regaláranos o mar. As perolas, negras polo exterior do lume real, comezaban a facer a súa ebulición; era o intre de introducir as pastas, ovos, aceites, cebolas e calquera outro elemento, como uns simples caramuxos acabados de recoller que, experimentalmente, darían un pouco de sabor a aqueles humildes condimentos. Mentres todo isto ocorría, outra parte do grupo ocupaba o seu tempo no descanso, polo chan do lugar, en amplos farrapos, balanceándose nas hamacas voadoras, lendo un libro, ou facendo música cos máis diversas utensilios. Os saúdos e apertas sucedíanse entre aqueles mozos, vestidos ou espidos; existía unha irmandade, que non sei de onde coño saía.

No medio daquel máxico bosque, os olores a diferentes potaxes sucedíanse, bañados polo continuo olor a leña queimada que todo o envolvía.

Unha hamaca baleira presentouse ante min e a ela subín. No medio de todo aquilo, por primeira vez, observei as altas árbores que a sostían, troncos robustos, repletos de verdes follas a partir de tres metros do chan, e mecido cun movemento provocado por unha brisa do máis aló.

Ao fondo daquel verde, o contraste dun ceo limpo e despexado azul blue; naquela serenidade, quedeime flotando por un tempo.